

עושים אהבה זה עם זה או מתקוטטים ותוקעים זה בזה סכינים. הם נשאים נא-מנים לריגשותיהם ולעצמם. מאקאבייב משהו חברה אחת לחיות ב-כלוב, וחברה שניה לחיות חופשיות. ואין ספק לצד מי מהן נוטה ליבו. הקידמה מביאה את מארטינ ג'ורדאן אל מיטת ה-פסיכיאטר שלו. ותמונת השניים. לבושים בחלוקים לבנים. על רקע ריהוט מודרני של פלדה וזכוכית. היא מעין נבואה של ניוון עתידי.

ואילו מנגד שובה של מארילין למקר-

ראביץ ב"מיסתורי האורגניזם"
הסוציאליזם לא עובד

רות, מוביל אותה אל אסמים מזהמים, תינוי-אהבים. על שקי-תבואה ושיחורר מ-כל המעצרים והחרדות — שהם בעצם יעדו של הפסיכיאטר.

עימות הקולות בסקול — התפרצות הלחנים הדרומיים בתוך הסדר הצלילי של הצפון (העלילה כולה מתרחשת בשטוק-הולם) — מדגיש עוד יותר את מוסר ההשכל: לא הפנינים מבובבות על חזי-רים אלא להיפך. חבל להרעיל חזירים בפנינים.

מלך הצחוק

זו הייתה תוכנית כמו תוכניות רבות אחרות בעולם הסרטים. היו שחשבו כי לא תגשם לעולם: מילא, מרטין סקור-סיוה עם רוברט דה-נירו הם כבר זיווג ברוק (נהג מונית, השור הוועט). אבל מה יעשה ג'רי לואיס במרק הזה? ומה להינירו הוועט בסרט קומדיה?

היום כבר אין כל ספק: אחרי שלוש שנות הכנה ושני חודשי הסרטה בנייר יורק. עומד מלך הצחוק, בבימויו של סקורסיוה, בצילומי של פרד שורר ובי-כיכובם של דה-נירו ולואיס, לפני סיום. המפיק ארנון מילצ'ן שהכיר את דה-נירו לפני יותר משלוש שנים והביאו פעמיים לישראל, לא זכה אומנם להגשים את חלומו — להסריט עם דה-נירו את הביאוגרפיה של משה דיין. אך לעומת זאת הצליח להפגיש יחד את מי שנחשב היום לשחקן הדרמטי המעולה ביותר של ארצות-הברית. עם מי שנחשב לקומי-קאי המפתיע ביותר של ארץ זה. מה גם שלאחר סרטו העבודה לא בשבילנו זכה ג'רי לואיס להכרה מחודשת של הבי-קורת האמריקאית שהייתה חלוקה עליו זמן רב.

וכך נולד מלך הצחוק במחר של אר-בעה-עשר וחצי מיליון דולר, בהפקה עצמאית של מילצ'ן ובהפצה של חברת פוקס. השמועה אומרת שהסרט יהיה מר-עמד לאוסקר, וכי יש לו סיכויים רצי-ניים להחזיר את השקעתו בריבית דרי-בית.

הסרט מספר על קומיקאי צעיר ושאי-תן, רוברט דה-נירו, שאינו בוחל בשום אמצעי כדי להגיע לתוכניתו של הקר-מיקאי הוותיק, ג'רי לנגפורד, שהוא הי-שחקן ג'רי לואיס.

נוילחנות בני אור בבני חושך

אכסקאליבור (סטודיו, תל-אביב, אירלנד) — ג'ון בורמן הוא במאי המנסה בכל אחד מסרטיו להציג התמודדות בין שני קצוות מוסריים כדי להוכיח שאינם יכולים להתקיים זה ללא זה. לצורך זה הוא מש-תמש, הפעם, באוסף האגדות על המלך ארתור ועל אבירי השולחן-העגול שלו.

התסריט נאמן בעיקר לספר שנחשב כמהימן ביותר בנושא זה, "מותו של ארתור" מאת מאת סיר תומאס מאלורי, סופר בריטי בן ימי-הביניים. תחילתו במעשה אונס, שכתוצאה ממנו נולד ארתור, והמשכו בפרשת החרב האגדית, אכסקאליבור, שהמחזיק בה הופך בלתי מנוצח, אולם רק יחיד-סגולה ראוי לאחוז בה. הסרט מתאר את פרשת התגלותו של ארתור, היחיד שהצליח להוציא את החרב מן הסלע והדרך שבה איחד מאחוריו את אבירי אנגליה, את נישואיו, את פגישתו עם לאנסלוט, ואת האהבה האומללה של האביר מן האגם למלכתו היפה. הוא מספר על החיפוש אחרי הגראל, אותו גביע שלפי האגדה נאגר בו דמו של ישוע והמסוגל לתת תשובות לכל שאלות האדם, ולבסוף על ההתמודדות הסופית בין ארתור ומורדרד והתמוטטותה של אגדת אבירי-השולחן-העגול.

במבט ראשון אפשר לחשוב שמדובר כאן בסרט לילדים, עם מעללי גבורה של אבירים, סוסים הדוהרים והשריונים הנוצצים. אולם כמה סצנות חריפות במיוחד, כמו האונס או חלק מן הקרבות, מעידים מייד שההצגה מיועדת לעי-

סיפור לאשה ולמרגל

חוד המחס (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — פרשיית ריגול דימונית, שייכת לאותן מעשיות מיכניות שבהן כל צעד בסיפור מתוכנן בכבדות ובצורה גלויה. הדמויות הן בובות מתוכננות מראש להתנהגות מסויימת, הכל קורה בדיוק כפי שקרה בעשרות סיפורים דומים מסוג זה, והחידוש היחיד, אולי, הוא בעצם העובי דה שבזמן האחרון פשוט מיעטו לעשות סרטים כאלה. מעשה בן אצולה גרמני השתול בתוך בריטניה הגדו-לה, במלחמת העולם השנייה, משם הוא שולח מידע חסוי ישר לפיהרר, שסומך עליו יותר מאשר על כל מקור אינפורמציה אחר. עשה שה"מחס" (שם הצופן של המרגל) משתיק את בעלת ביתו לנצח, מציג הסרט, במקביל, זוג בריטי צעיר, טייס ובחירת-ליבו, הנישאים ויוצאים לירח דבש, אבל נמנעים בתאונת דרכים עוד לפני שהגיעו למיטת הכלולות. כצופי קולנוע מתורגלים, מבינים הכל שהמרגל והזוג הצעיר, עתידים להיפגש בעתיד.

ואכן, ארבע שנים מאוחר יותר, יושב הזוג באי סקוטי נידח. הבעל ממורמר ומתנכל לאשתו, משום שאיבד בתאר-נה את השימוש בגוליו ואינו יכול עוד למלא את חובתו למולדת. האשה סובלת בשקט אצילי, נושאת בגאווה את מר גורלה ומטפלת בבנה היחיד. בינתיים מפלט לו המרגל, בעזרת סכין קפיצית, את דרכו מלונדון צפונה, שם ממתין נה לו צוללת נאצית.

הלן מורן ונייג'ל טרי: אגדות למבוגרים

ניים בוגרות הרבה יותר. מה שעניין כאן את בורמן הוא לא רק שיחזור של תקופה (הזוכה בכל מיקרה לתשומת לב רבה), אלא בעיקר הקשר שאין לנתק בין העידן הנאור של שיוויון וחופש, שמסמל ארתור, לבין המחשכים והאמונות הטפלות, שמסמלים יריבו. וכדי לקשר בין שני אלה, מציב בורמן במרכז את מרליו, אותו קוסם אגדי שהוא מורה דרך לארתור, מעצב דמותו, מבשר הקידמה, אבל גם זה שקובר קידמה זו, כאשר מסתבר שהמין האנושי אינו מוכן לה עדיין.

סאתרלנד וקורבן: פגישה בלתי נמנעת

הפגישה בלתי נמנעת, והתוצאות גם כן. וכי מה אפשר לצפות מאשה רעבה לאהבה וממרגל שחי ארבע שנים רק עם סכין קפיצית? כמוכן, ללילות אהבה סוערים. דונאלד סאתרלנד זכה כבר בתפקידים מרתקים יותר מן "המחס" בעבר, וקייט נליגן ראויה בהחלט לתפקידים יותר מעניינים בעתיד.

דה-נירו לא חסך שום מאמץ וערך תחקירים בנושא, כפי שהוא נוהג לעשות בכל תפקיד שהוא עומד לגלם. הוא עקב אחרי קומיקאים ולמד את אורח חייהם ובעיותיהם. אין מילים בפיו כדי לתאר את עזרתו ומסירותו של לואיס: "הוא טוב מאד, מיקצועי מאד, ויצא מעורו כדי ללמד אותי את סודות המיקצוע". ואילו סקורסיוה, שאינו ידוע כקל ביותר בעבודה, חלק ללואיס, שגם הוא מוכר כאגוז קשה, שבחים: "הוא היה לי לעזר רב בכל הנוגע לתנועות הגוף ולתנועות המצלמה. ידעתי שאני יכול לסמוך עליו".

אחרי משמע האוונטיים לא נותר אלא לחכות למראה העיניים.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב — אנגי ורה, אנשים פשו-טים, כוכב עולה, זוהר בדשא, שיעור. **ירושלים** — הכפיל, כל מה שרצית לדעת על החי, ברובייק, ביתו של כו-רה'הפחם.

סקורסיוה מילצ'ן ודה-נירו, על כימת הצילומים של "מלך הצחוק" מילצ'ן מפיק — פוקס מפיצה